

dávek žalované bance z postupní listiny ze dne 7. července 1923, kterou žalující firma postoupila Ludvíku H-ovi k zajištění jeho případných po-
stižných nároků do nejvyšší částky 500.000 Kč všechny své tehdejší
i budoucí pohledávky proti svým zákazníkům a ostatní účetní pohle-
dávky.

Nejvyšší soud vyhověl žalobě potud, pokud šlo o pohledávky,
jež vznikly až po 7. červenci 1923.

D ů v o d y:

Dlužno rozeznávati mezi postupem pohledávek v době postupu již
existujících a postupem pohledávek budoucích. Lze sice postoupiti i bu-
doucí pohledávky, ale jen tehdy, jsou-li již určeny neb určitelný alespoň
co do osoby dlužníka, poněvadž k platnosti postupní smlouvy se vyhle-
dává, jako k platnosti každé smlouvy, by předmět její byl určitý neb ale-
spoň určitelným. Pro neurčitost svého obsahu jest tudíž neplatnou po-
stupní smlouva ze dne 7. července 1923, pokud jí Ludvíku H-ovi postou-
peny byly všechny budoucí pohledávky žalující firmy. V důsledku toho
nebyla tato postupní smlouva způsobitou, přivoditi přechod pohledávek
v rozsudkovém výroku pod 1 až 75 uvedených, na Ludvíka H-a, ježto
jsou to pohledávky, které dle zjištění nižších soudů vznikly až po se-
psání postupní listiny ze dne 7. července 1923.

Čís. 5605.

Pro posouzení, zda jde o žalobu nájemní, jest rozhodným obsah ža-
loby a návrh žalobcův, nikoliv však právní otázky, jež vyplynou z před-
nesu stran. Tvrzeno-li v žalobě, že mezi žalobcem a žalovaným není práv-
ního poměru, neplatí kratší lhůty Šu 575 c. ř. s.

Propachtovatel nemůže se s obejitím pachtýře domáhati vrácení a
předání pachtovního předmětu přímo na podpachtýři (podnájemníku).

(Rozh. ze dne 31. prosince 1925, Rv I 2032/25.)

Žalobě o vyklizení tří nájemníků, obývajících domek čp. 198, pro-
cesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji za-
mítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, uplatňující toliko důvod nesprávného právního posouzení
věci podle Šu 503 čís. 4 c. ř. s., není opodstatněno. Předdeslati dlužno,
že, ač dovolací spis podán byl na poštu dvanáctého dne po doručení od-
volacího rozsudku, jest přece podán včas, protože žalobce opřel nárok
na vyklizení bytů o tvrzení, že mezi ním a žalovanými není právního po-
měru, takže nelze tu použiti předpisu Šu 575 c. ř. s., který právě před-
pokládá spor z poměru nájemního nebo pachtovního. Pro posouzení, zda
jde o spor nájemní, jest rozhodným obsah žaloby a návrh žalobcův, ne-
jsou však rozhodnými právní otázky, jež z přednesu stran vyplynou.

Skutková tvrzení žalobcova stačí již o sobě k zamítnutí žaloby, jak odvolací soud podle návrhu žalovaných správně učinil. Žalobce žaluje tři nájemníky, bydlící v domu čp. 198 ve dvoře P., o vyklizení bytů, tvrdě, že jest knihovním vlastníkem domku, že továrník M. byl pachtýřem statku P., k němuž domek náleží, že, dokud ještě byl pachtýřem, nastěhoval do domku žalované jako své tovární dělníky, že po vypršení pachtovní doby domek nevyklidil a vlastníku neodevzdal, naopak vyklizení odepřel, a že žalovaní dosud neprávem v domku bydlí, nejsouce se žalobcem v právním poměru. Žalovaní namítali toliko, že platí nájemné M-ovi, který podle jejich mínění jest vlastníkem domku, a že se žalobcem nájemní smlouvy neujednali. Navrhli proto zamítnutí žaloby. Podle přednesu stran a obsahu opravných spisů není o tom sporu, že byty dal žalovaným do nájmu nebo do podnájmu továrník M. buď jako vlastník, nebo jako pachtýř statku s domkem čís. p. 198. Teprve z opravných spisů vychází na jevo, že M. činí si nárok vlastnický na domek. Dovolatel sám připouští, že M. byl oprávněn dáti nemovitost do podpachtu nebo do podnájmu, ovšem jen na tak dlouho, dokud sám byl pachtýřem. Podle skutkového podkladu žaloby nejde o pravou žalobu vlastnickou (§ 366 obč. zák.), protože žalovaní domku nezadržují a jej jako nájemníci nebo podnájemníci vůbec v moci nemají, nýbrž jsou jen v držení práva nájemního nebo podnájemního. Podle toho, co strany tvrdí, je držitelem a uživatelem domku dosud M. Nejde však ani o žalobu zápůrčí (§ 523 obč. zák.), protože žalovaní nezasahují bezprávně ve vlastnický obor žalobcův, nýbrž užívají místností z důvodu obligačního práva proti pachtýři žalobcovu. Kdyby stačila k vyklizení podpachtýře nebo podnájemníka vždy žaloba zápůrčí, byl by zbytečný předpis §u 568 c. ř. s., protože by vlastník vždy mohl nastupovati na vyklizení přímo proti podpachtěři nebo podnájemníkovi, s nímž sám smlouvy neučinil. To bude moci učiniti jen tehdy, když se s pachtěrem již vypořádal. Proto tu také nepřicházejí v úvahu předpisy §u 375 obč. zák. a §§ 22 až 25 c. ř. s. o pojmenování auktora, ježto žalovaní domku vůbec v držení nemají, ne drží tedy domek jménem M-a a, pokud jsou v držení práv nájemních, drží je vlastním jménem a nechtěli by ani v případech, uvedených v §u 24 c. ř. s., nárok žalobcův uspokojiti. Podle skutkového podkladu žaloby jde o žalobu ze smlouvy, ale podanou proti jiným osobám, než proti spolusmluvníku žalobcovu. Jde o žalobu na vrácení pachtovního předmětu, což vyplývá zvláště z odstavce III. žaloby, podle kterého M. domku nevyklidil a nepředal a z prosby žalobní, že jsou žalovaní povinni byty vykliditi a domek žalobci odevzdati. Nevrátil-li žalobci jeho pachtýř po vypršení pachtovní smlouvy část pachtovního předmětu, totiž domek č. p. 198, jest on s vrácením pachtovního předmětu podle §u 1109 obč. zák. v prodlení, takže jen proti němu musí býti smluvní nárok na vrácení uplatněn. Zvítězí-li žalobce ve sporu proti pachtýři, bude soudní rozhodnutí podle §u 568 c. ř. s. účinným a vykonatelným také proti podnájemníkům a podpachtýřům, any obě strany v tom souhlasí, že mezi nimi není právního poměru, takže poslední věta §u 568 c. ř. s. tu nepřichází v úvahu. Pokus propachtovatelův domoci se vrácení pachtovního předmětu přes hlavu pachtýřovu (a snad jen proto, by se vyhnul jeho námitkám) přímo na podnájemnících, musil tedy selhati.